

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa W. sp. z o.o. S.K.A.

w K.

przeciwko Miastu W.

o zmianę umowy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 3 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 7200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powodowa spółka złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 lutego 2016 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 stycznia 2015 r., którym Sąd Okręgowy oddalił powództwo o oznaczenie sposobu wykonania zobowiązania wynikającego z umowy użytkowania wieczystego zawartej w dniu 26 marca 1969 r., zmienionej umową z dnia 26 marca 2009 r., przez zmianę tej umowy w zakresie dotyczącym przewidzianego w niej sposobu korzystania z nieruchomości i zobowiązania wieczystego użytkownika do utrzymywania wzniesionych budynków w należyтым stanie, a w razie ich zniszczenia lub rozbiórki do zagospodarowania nieruchomości w sposób zgodny z obowiązującym planem zagospodarowania przestrzennego w terminie pięciu lat. Powołując się na naruszenie prawa materialnego przez przyjęcie, że art. 357¹ k.c. nie ma zastosowania do zobowiązań wynikających z umowy o ustanowieniu użytkowania wieczystego, że nabycie prawa użytkowania wieczystego na podstawie art. 237 k.c. nie powoduje wstąpienia przez nabywcę w prawa i obowiązki pierwotnego wieczystego użytkownika oraz że zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie stanowi nadzwyczajnej

zmiany stosunków, o której mowa w art. 357¹ k.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii zastosowania klauzuli *rebus sic stantibus* do stosunku obligacyjnego, którego źródłem jest umowa zawarta między państwem a użytkownikiem wieczystym, określająca sposób korzystania z terenu.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W powołanym przepisie chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżąca przytoczyła argumenty, które – jej zdaniem – wspierają prezentowaną przez nią tezę o dopuszczalności stosowania art. 357¹ k.c. do postanowień umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste określających sposób korzystania z gruntu. Argumenty te nie przekonują jednak o tym, że sformułowane zagadnienie ma walor istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. U podstaw sformułowanego zagadnienia legło przy tym poczynione przez skarżącą założenie, że zmiana planu zagospodarowania przestrzennego stanowi nadzwyczajną zmianę stosunków, czyli stan rzeczy, który zdarza się rzadko, jest niebywały i niezwykle (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego

z dnia 14 września 2005 r., III CK 43/05, nie publ., z dnia 9 grudnia 2005 r., III CK 305/05, nie publ. i z dnia 20 lipca 2007 r., I CK 3/07, nie publ.). Wywody te nie przekonują o potrzebie zajęcia w niniejszej sprawie stanowiska przez Sąd Najwyższy.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. ani brana pod rozważę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 1667).